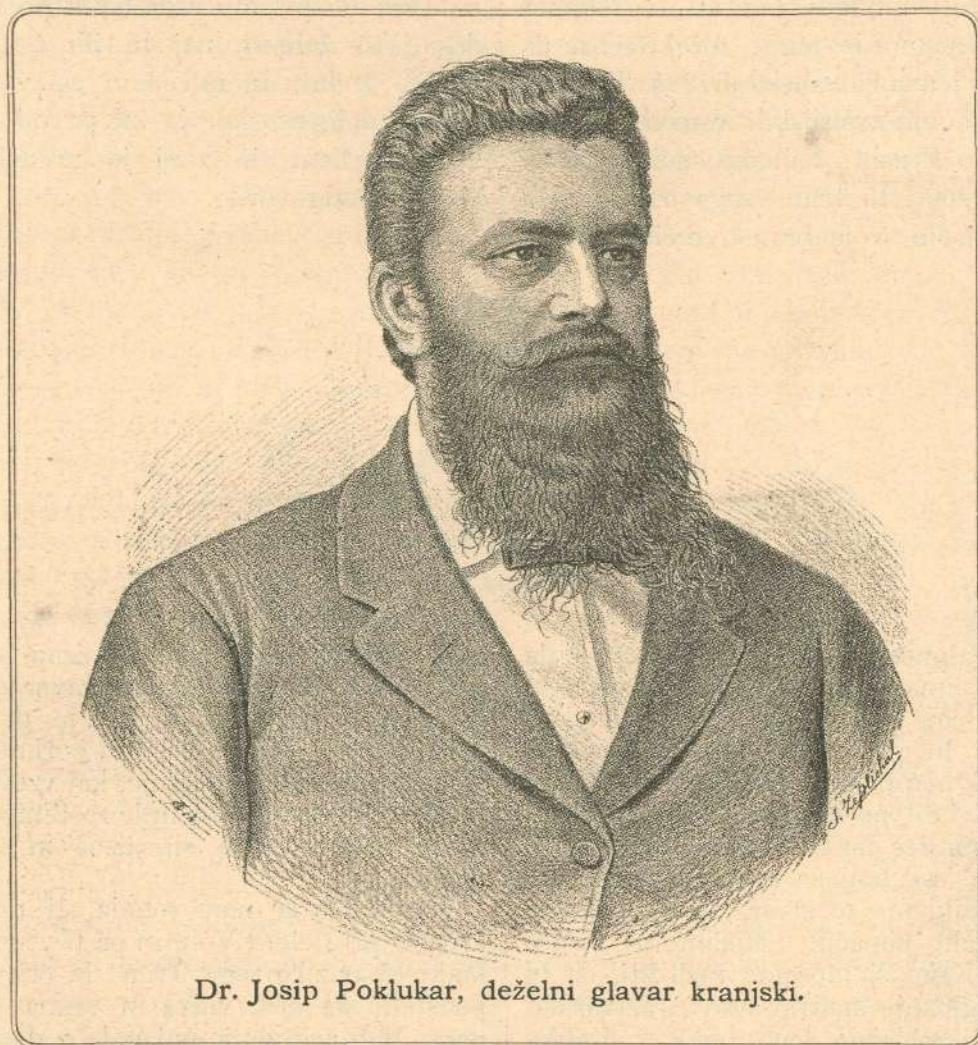

atomih smo že. Še so telesca, le dalje! Dalje in dalje . . . izvestno do nerazsežnih enovitih podstatij moramo priti prej ali slej. Kaj je enovito? Kar nima delov. Matematiška točka je enovita, angelj je enovit. Ali v tem ni razlike? Pač, pač, razlika mora biti. Matematiška točka je ono, kar si mislimo v razsežnosti ali razsežnem telesu kot enovito.

Angelj pa je duh, torej nekaj enovitega brez razsežnosti. Iz katerih prvin je torej krčmar? Iz angeljcev pač ni. To bi bilo vendar prenebeško, da bi sami angeljci godli po njem. Torej je pač iz enovitih podstatij ali pa točk, ki so končniki razsežnih teles. Učimo-li prvo ali drugo, do tega nam je, da že skoro dobimo zajetnega krčmarja. Položimo

Dr. Josip Poklukar, deželni glavar kranjski.

podstatko na podstatko! Nič! To je še vedno enovito. Še eno priložimo, še eno . . . nič, vse nič! Vekovečno prilagajmo nove, le za palec razsežnosti ne dobimo, kamo-li krčmarja pri Belem Volu. Angelja polagaj, kamor hočeš, duh je duh. Točka se pa s točko prodira, ker delov ne sme imeti. Kaj naj počnemo? Če ga razdelimo, zdi se nam pač, da dobimo enovite podstatke, ker

moramo do konca deliti, a povej nam kdo, kako jih je treba zložiti, da bode mož zopet razsežen! O krčmar, krčmar! — Kaj pa, ko bi se nam vse to samo tako zdelo, ko bi bila vse to samo gola omama, razsežnost o m a m a?

Seveda, bila bi, bila, ko bi nam le svet hotel verjeti, ali ko bi vsaj sami sebe mogli preveriti! A pomislite na onega grškega modrijana, ki je dvomil